

Hádankový štvorlístok

Z chrumkavého klobúka
Snehulienka vykúka.
Pohľadká mi jazyk,
ako sladký mrázik.

Zmrzlina

Utopil sa cukor v čaji,
ale čaj to stále tají.
Rýchlo ukáž detektíva,
čo vie, či čaj cukor skrýva.

Jazyk

Plnoštíhla panička
šmýkala sa z jazýčka,
jazýček bol sladký,
zodrala si gatky,
už je z nej len palička.

Lízanka

Na smiech horenosom
vrtam si dom nosom.
Na poli mi každá hruška
sype cukor do kornútka.
Uhádnite, kto som!

Cukrová repa

Tento sladký hádankový štvorlístok napiekol som na prázdniny
Čaruškiným kamarátom, najmladším hosťom
Knihnice Juraja Fándlyho v Trnave.

Želám všetkým DOBRÚ ČITATELSKÚ CHUŤ!

fm Navrátil

KAMARÁTKA KNIHA

*Bábätku postačí krupica,
školákovi pomôže knižnica.*
žiaci II. C, ZŠ J. Bottu, Trnava

Knižnica Juraja Fándlyho v Trnave a Mesto Trnava na konci školského roka vyhodnotili súťaž KAMARÁTKA KNIHA, do ktorej sa mohli deti zapojiť od januára tohto roku. Cieľom projektu bolo vzbudiť opätovný záujem o knihy a čítanie, o aktívne trávenie voľného času prostredníctvom zaujímavých podujatí v priestoroch knižnice.

Organizovaním súťaže triednych kolektívov v čítaní a práce s textom sme chceli ukázať deťom cestu do knižnice, podnietiť ich k častejšej návšteve knižnice. Súťažili celé triedne kolektívy pod vedením svojho pedagóga. Zapojilo sa 50 kolektívov z 11 škôl, spolu 1082 detí. Počas štyroch mesiacov postupne splnili sedem úloh. Spoločne navštívili knižnicu, stali sa jej členmi, vybrali si jednu knihu, ktorú spoločne prečítali, zveršovali, nakreslili. Vytvorili spoločné dielo - vlastnú knihu o svojej triede. Možno najťažšie pre tých najmenších bolo vymyslieť slogan o čítaní, knižnici alebo knihe.

Naše očakávanie, že súťaž vzbudí u detí veľký záujem, sa naplnilo. Do knižnice sa rozhodlo zapísať o 350 detí viac ako v minulom roku a veríme, že budú navštevovať knižnicu pravidelne. Knižnica Juraja Fándlyho v Trnave ponúka deťom do 15 rokov i naďalej zápis zdarma.

Poďakovanie patrí pedagógom, ktorí sa deťom venovali a trpezlivo s nimi čítali, tvorili a určite aj ich zásluhou sa deti dopracovali až k výslednému projektu, v ktorom nám predstavili svoju triedu.

Sedemčlenná porota mala veľmi ťažkú úlohu vybrať desať najlepších kolektívov.

Na slávnostnom vyhodnotení na Trojičnom námestí boli odmenené tieto školské kolektívy:

I. A, ZŠ Námestie SUT, Trnava
I. trieda ZŠ Ul. I. Krasku, Trnava – Modranka
I. B, ZŠ Gorkého ul., Trnava
II. A, ZŠ Námestie SUT, Trnava
II. C, ZŠ Ul. J. Bottu, Trnava
IV. A, ZŠ Mozartova ul., Trnava
IV. C, ZŠ Limbová ul., Trnava
V. B, ZŠ A. Merici, Halenárska ul., Trnava
VI. B, ZŠ Mozartova ul., Trnava
Špeciálna základná škola na Čajkovského ul., Trnava.

Výhercom blahoželáme a hurá do čítania!

Takto sa predstavili v súťaži KAMARÁTKA KNIHA žiaci IV. triedy zo ZŠ Trnava-Modranka.

KNIHA A EŠTE TROCHU VIAC

V roku 2004 pripravila Knížnica Juraja Fándlyho v Trnave v spolupráci s Mestom Trnava cyklus stretnutí detí so spisovateľmi. Okrem zážitkov z týchto stretnutí vám odovzdávame aj pozdravy našich hostí.

Mnohí z nás majú bratov a sestry. No my poznáme aj brata s veľkým B. Presnejšie povedané spisovateľa **Romana Brata**. Je to veľký kamarát detí, pre ktoré rád píše. Jeho knihy Tvrdohlavý baran a Pochabý škriatok sa deťom veľmi zapáčili.

S Romanom Bratom sa stretli deti z trnavských škôl pri príležitosti vyhodnotenia súťaže vo vlastnej literárnej tvorbe detí na tému Moja rozprávka. Okrem iného sme sa dozvedeli, že Roman Brat má veľmi rád prírodu, ba dokonca sa i rád potápa. Prezradil tiež, že má dve deti: staršieho chlapca a mladšiu dvanásťročnú Katku, ktorá vraj píše pekné slohy.

Milé deti, želám vám veľa
celoživotnej fantázie a odvagy
bojovať s nudou a redukovať
dúša. Určite si so širou snáť.

Roman Brat

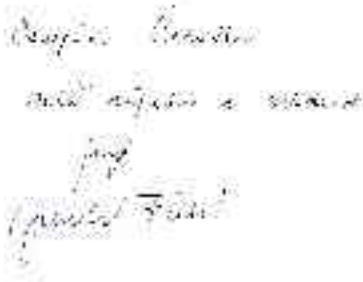
V Trnave 26. 1. 04

Čitatelia našej knižnice sa stretli 17. februára 2004 so spisovateľkou **Gabrielou Futovou**, ktorá veľmi chcela byť v detstve bosorkou. Vedieť čarovať by chcelo hádam každé dieťa. A neraz i my dospelí...

Z odpovedí na zvedavé otázky detí sme sa tiež dozvedeli, že pracuje v knižnici v Prešove. Ale i to, že doma má dve deti: sedemročnú Elišku a päťročného Maroška.

O tom, čo spisovateľka pripravuje pre deti, však už viac neprezrádzala. A tak sa nechajme prevapíť.

*O besede so spisovateľkou Gabrielou Futovou žiaci IV. C zo ZŠ
Limbová ul. napísali:*

Páčilo sa mi, ako rozprávala o sebe, keď bola malá. Ako sa chcela presťahovať o poschodie vyššie k svojej tete, lebo sa stále hádala s mamičkou. Teta ju však poslala naspäť domov. Doma sa mamičke ospravedlnila. Zaujímavé bolo aj rozprávanie o tom, ako písala knihy. Jej písanie začalo v piatich rokoch tým, že rada písala listy svojej mame. Rada píše o bosorkách. Napísala knihy: Naša mama je bosorka, Keby som bola bosorka, Nezblázni sa, mamička a Hľadám lepšiu mamu.

Jakub Horina

Najviac sa mi páčilo, ako deti dávali pani spisovateľke otázky. Bola som prekvapená, že za tri roky napísala štyri knihy. Na všetky otázky, čo jej dali deti, odpovedala. Povedala, že doma má ježibabský kolotoč. Má veľmi rada ježibaby. Veľmi ma zaujalo to, ako povedala, že utiekla z domu. Povedala, že keď išla prvýkrát do školy, veľmi sa tešila. Rada čítala. Prvú knihu Naša mama je bosorka napísala veľmi ľahko. Má dve deti a 32 rokov. Moje spolužiačky Gabika a Petra dali pani spisovateľke pekné valentínky. Ja, v 10 rokoch, som stretla naozajstnú spisovateľku!

Petra Sochorová

Mala veľkú trpezlivosť, keď ju deti zahŕňali otázkami. Máme od nej záložky aj s autogramom. Veľmi sa mi páčilo, že keď bola malá a neposlúchala mamu, zavrela sa do kúpeľne. Vymýšľala si básničky a rozprávky.

Dominika Hlaváčová

S duchmi je vždy veselo

O tom, že je to tak, nás presvedčil spisovateľ **Václav Šuplata**, ktorý nás navštívil 24. marca 2004.

Autor nám prezradil, že od detstva má veľmi rád duchov, staré hrady a samozrejme tajomno. Priznal sa, že v detstve naňho pokrikoval mladší brat neustále len Kakavkó a medzi kamarátmi ho prezývali Kocúr. Zo svojich obľúbených autorov prezradil Dušana

Duška i Tomáša Janovica. Zaspomínal si aj na Patríciu Jariabkovú, s ktorou niekoľko rokov pripravoval reláciu Od Kuka do Kuka. Hoci vonku bolo daždivé počasie, v herni mieste kvapiek dažďa padali jedna otázka za druhou. Na nespočetné detské otázky Václav Šuplata s radosťou odpovedal.

Nikdy nezabudnite kde sú Vaše dvere do Fantázie a bližšie od nich.
 Vo svete Fantázie je možné všetko, a dejú sa tam len veci
 krásne a veselé. A najzaujímavejšie na nej je to, že Vám ju nikto
 a nikdy nemôže vziať.

Viete, čo sme objavili, že sme Vám ešte neprezradili? Dobre sa poobzerajte po poštových novinových stánkoch. Nieкто vás tam čaká. Kto? Predsa Maxík! Nie psík, ale MAXÍK, čiže nový časopis pre deti. My ho už poznáme vďaka pani šéfredaktorke a spisovateľke v jednej osobe. **Danuša Dragulová-Faktorová**, ktorá k nám zavítala 25. mája, deťom prezradila i čo-to o vzniku časopisu i o práci redaktora. Ak ste neboli medzi desiatkami detí, s ktorými sa v Trnave osobne stretla a ste čitateľmi Čarušky, posiela vám tento pozdrav:

15. júna sme sa vybrali do riekankového sveta a sprievodcom nám bol jubilujúci spisovateľ **Jozef Pavlovič**, ktorý napísal okrem knihy Riekankovo ďalších 50 malých i veľkých kníh a v nich sú stovky básničiek, riekaniek, hádaniek, prešmyčiek, kaligramov i pesničiek. Porozprával deťom o svojom detstve, v ktorom neexistovala televízia, rádio, internet, ani satelit a autá sa videli ozaj len ojedinele. Napriek tomu, že nemali doma bohatú knižnicu, vždy

rád čítal a vzdelával sa. Spoločne sme si aj zaspievali a zarecitovali. Tešíme sa na ďalšie knižky, ktoré už má Jozef Pavlovič pripravené.

Keď som čítal knihu, ktorá ma
veľmi zaujala, aby sa mi
placem ľahko
Jozef Pavlovič

Z TVORIVEJ DIELNE

Jedináčik

Na dedine v usporiadanej rodine žili mama, otec a ich syn Zlatúš – jedináčik. Mal desať rokov a chodil do školy v neďalekom meste.

Zlatúš bol rozmazaný a veľmi lenivý. Vždy, keď ho rodičia o niečo požiadali, mal pohotovú odpoveď: „Nechce sa mi, som hladný!“ Keď už si s ním nevedeli poradiť doma ani v škole, jeho matka si zaumienila, že ho poslúchať naučí. Raz, keď opäť odvrkol, že sa mu nechce a je hladný, matka ho poslala do komôrky po chlieb. Predtým však vysypala v komôrke väčšie množstvo klinecov. Keď Zlatúš otvoril dvere do komôrky, začal jačať a kričať. Mamička mu však odpovedala: „Keď sa chceš dostať k chlebu, musíš najprv vyzbierať všetky klinec.“ Čo mu zostávalo? Keď chcel jesť, musel ich začať zbierať. Kým ich všetky nahádzal do vedra, na hlad zabudol. Od únavy zaspal. Keď sa zobudil, otec ho požiadala, aby mu priniesol vedro s vodou. Zlatúš mal samozrejme pripravenú odpoveď: „Nechce sa mi, som hladný!“ Matka mu sľúbila, že keď prinesie z komôrky chlieb, pripraví mu jedlo. Keď otvoril dvere, na podlahe

ho opäť čakali porozhadzované klinge. Zbieral, zbieral, na hlad zabudol. Od únavy zaspal. Ráno povedal rodičom, že mal hrozný sen. Vraj chcel jesť, ale musel najprv v komôrke klinge vyzbierať. Matka sa na svojho syna usmiala a povedala mu: „Bez práce nie sú koláče. Keď nebudeš lenivý, určite ťa tieto nepríjemné sny prestanú prenasledovať.“

Zlatúš sa polepšil, ale aj poučil. Odvtedy sa prestal vyhovárať a rád poslúžil nielen doma svojim rodičom, ale aj v škole učiteľom a spolužiakom. Svojou ochotou pomáhať si získal veľa priateľov a to ho urobilo šťastným.

Patrik Židek, 10 rokov, ZŠ A. Merici, Halenárska ul., Trnava

Zázračná krajina

Bolo raz jedno dievčatko a volalo sa Janka. Janka bývala v rodinnom dome a mala pekného psa, ktorý sa volal Nero. Keďže Janka nemala ani sestru, ani brata, Nero jej bol ako súrodenec. Janka mala jednu záľubu. Veľmi rada čítala rozprávkové knižky. Chcela sa raz stretnúť so všetkými rozprávkovými bytosťami. Raz išla za Nerom, aby sa s ním porozprávala, aj keď neverila, že by pes rozprával. Ale skúsila to. Opýtala sa ho, či vie o nejakých rozprávkach. Nerovi jej prišlo ľúto. Povedal jej, že pod kmeňom ich stromu je diera. Janka, samozrejme prekvapená, odkedy vlastne pes rozpráva, sa poďakovala. Nemohla nič z toho pochopiť. Keď sa už spamätala, išla sa pozrieť pod ten kmeň. Videla dlhú chodbu. Pomyslela si na rozprávkové bytosti. Zrazu sa pred ňou zablysla veľká žiara. Objavili sa tam všetky rozprávkové bytosti, aké poznala. Od Arabely až po Zlatovlásku. Janke sa splnil jej sen. Najviac sa jej zapáčila Popoluška. Ale zrazu ju niečo chytilo. Zistila, že to bola ježibaba. Ježibaba mala veľký nos s veľkou bradavicou. Ani si ju nestihla poriadne prezrieť a už bola v rukách vlka, prezlečeného za starú mamu. Ale zachránil ju Harry Potter, ktorý práve letel okolo na najnovšom modeli Nimbus 2000. Leteli na Rockford a práve boli nad morom, keď Janka spadla do mora. Zožrala ju veľká veľryba. Našťastie si Janka spomenula, že má vo vrecku pierko. Pierkom veľrybu poštek

lila a tá si tak kýchla, až jej vyletela z úst. Janka dopadla na malú morskú vílu a tá ju zaviezla na najbližšiu pevninu. Keď Janka uvidela domček zo slamy, potešila sa. Bývalo v ňom prasiatko. Prasiatko ju privítalo, ale zrazu prišiel vlk a sfúkol celý domček. A tak utekali do domčeka z raždia. Ale vlk sfúkol aj ten domček. A tak utekali k domčeku z tehál. Ten bol ale veľmi pevný a vlk ho nesfúkol. Janka zakúrila do pece a keď chcel vlk prejsť komínom, zapálil si chvost a utiekol. Janka išla ďalej svojou cestou. Ale stratila sa. Nevedela, kadiaľ má ísť. Najviac si priaľa, aby už bola doma v mäkučkej postieľke.

A to sa aj stalo. Ocitla sa doma vo svojej posteli.

Petra Baránková, 10 rokov, Gymnázium J. Hollého, Trnava

Rozprávka o červenej čarovnej ponožke

Kde bolo, tam bolo, za šiestimi horami, za šiestimi dolami, kde sa klobáska smažila a chlebík toastoval, bola jedna dedinka, ktorá sa volala Smútnik. Aj zo samotného názvu už vieme, že tam nebolo príliš veselo. Prebýval tam zlý drak, ktorý si ako pokrm každý deň vybral jedného človeka a zjedol ho. Bývalo tam aj jedno trinásťročné dievčatko s mamičkou a keď táto mamička zistila, že na druhý deň musí odísť do drakovho brucha, dala svojej dcérenke dar. Červenú čarovnú ponožku.

Dcéрка Viktória sa tomu daru čudovala, no mamička jej rýchlo všetko vysvetlila: „Pomocou tejto čarovnej ponožky sa v noci môžeš dostať preč z dediny. Nesmieš tu zostať, lebo keď dovŕšiš šestnásť rok, drak ťa zabije. Ja som už stará, ale ty sa môžeš zachrániť.“ Po týchto slovách sa s ťažkým srdcom a slzami v očiach rozlúčili. Viktória sa rozhodla, že za každú cenu musí pomstiť smrť svojej mamy. Večer schmatla červenú ponožku, vyslovila želanie a o chvíľu bola na rázcestí. Noc prespala v malej chalúpke v lese za dedinou, ktorá bola vďaka drakovi prázdna a keď svitalo, vybrala sa po chodníčku do sveta. Slniečko jej svietilo na cestu a ako tak zamyslene kráča, vrazí do mladého chlapca. Viktória sa ospravedlnila a zdvorilo sa spýtala, ako sa volá. „Ja som Matej.

Počuj, dievčatko, nepridáš sa ku mne? Bude nám veselšie.“ Vike sa myšlienka spoločného putovania zapáčila a hneď Maťovi vyrozprá-

vala všetko o svojej dedine, o drakovi, o smrti svojej mamy i o čarovnej ponožke. Spoločne prišli na všetky funkcie čarovnej ponožky, no bohužiaľ, nemala tú moc zneškodniť draka. Ako si tak vykračovali, zbadali malý košíček, v ktorom spinkalo malé bábätko. Matej s Viktóriou hľadali jeho rodičov, ale uprostred poľa, kde našli košík, nik nebol. Bábätko si teda vzali so sebou. Pokojne sa rozprávali, keď tu zrazu pomedzi nich preletela ježibaba na metle a uchmatla im košík s bábätkom. Prišiel rad na červenú čarovnú ponožku. Viktória skríkla na babu držiac ponožku v ruke: „Ponožka moja červená, zhod' zlú babu z metly a vráť nám košík!“ Tak sa aj stalo. Ježibaba na nich stihla len škaredo zagániť. Naša dvojica smerovala k domu, kde býval Matej. Rozhodli sa, že budú spoločne bojovať proti drakovi. Nabrali si z domu sekery, lopaty a hrable a nezabudli ani na prak mysliac si, že to všetko im pri bitke s drakom pomôže. Nevzdávali sa. Teraz im však bola čarovná ponožka zbytočná a Matej chcel, aby ju Viktória nechala doma, ale ona ju aj tak so sebou zobrala. Veď to napokon bola jediná pamiatka, ktorá jej po mamke zostala. Na boj proti drakovi boli pripravení. Do dediny Smútnik prišli neskoro v noci a skonštatovali, že tak to bude najlepšie. Ale beda! Drak bol ešte hore a akurát si pochutnával na dobrej večeri. Matej a Viktória zaútočili. Hádzali doňho sekery, hrablami sa bránili, no draka iba vyprovokovali. Mateja odhodil nabok a schmatol do mocných pazúrov Viktóriu. Tá pišťala, vrtela sa, ale drakovej labe neunikla. Keď tu zrazu zbadala, že červená ponožka jej vypadla z kabátika a pristála na drakovej hlave. Drak začal prskať horúci oheň, kýchať, slzili mu oči a Viktória s Matejom sa išli popučiť od smiechu. Drak mal totiž strašnú alergiu na červenú bavlnu. Po mnohých kýchnutiach a spálených kríkoch napokon drak padol na zem mŕtvy.

Dvaja kamaráti aj s malým bábätkom víťazoslávne roznášali túto novinu po celej poloprebudenej dedine. Všetci sa radovali, tancovali a konečne sa po dlhej dobe mohli dosýta nasmiať. Malá Viktória vyrástla, vydala sa fešáka Mateja, bábätko si nechali a všetci traja žili odvtedy spokojne a šťastne. A možno žijú dodnes. Alebo, že by nie?

Mária Hadzimová, 13 rokov, ZŠ Limbová ul., Trnava

Zajac a kohút

Raz sa stalo, že zajac a kohút boli susedia. Obidvaja mali veľké záhrady. Zajac sa o svoju záhradu vzorne staral, pestoval mrkvičku a obilie. Kohút si svoju záhradu nechal zarásť d'atelinou a púpavou. No neboli oni dobrí priatelia. Jeden druhého iba upodozrievali a kde sa dalo, robili zle. Zajac upodozrieval kohúta, že mu po nociach chodí kradnúť obilie z vrecia a zašľapáva mu malé rastlinky, ktoré usilovne vypestoval. Kohút zas vravel, že zajac mu chodí d'atelinu žrať. Zajac si každé ráno prezeral vrecia s obilím, či mu kohút nebol kradnúť. Mnohé noci zajac nespál a striehol na kohúta. Kohút si deň - čo deň vážil vrecia nasušenej púpavy a d'ateliny. Takí to boli oni susedia.

Míňala sa pomaly jar, skoré kvety už odkvitli, vykúkali prvé nesmelé plody. Leto sa hlásilo ku slovu a slnko žiarilo pálivejšie ako po ostatné letá. Ale naši susedia sa medzičasom na seba ani nepozreli, neprehovorili spolu ani jedno slovko, nieto aby sa ešte na seba usmiali. Zaujímalo ich iba vlastné dobro a a na ostatných nepozerali.

Tak plynuli dlhé letné týždne a aj keď mal zajac plnú pivnicu zásob na zimu, začal sa obávať o svoju úrodu, pretože ešte stále poriadne nezapršalo a pôda bola suchá. So svojou zásobou by si bol vystačil na tri roky. Kohút nedával veľký dôraz na sucho, bolo mu to jedno, pretože on mal čo do zobáka dať. O ostatných sa nestaral. Všetko, čo robil, mal len pre seba. A z nenávisťi sa stala chamtivosť.

Bolo pár týždňov pred koncom leta a v jeden deň sa prihrnuli obrovské tmavé mračná. Obloha stmavla ako pod najtmavším súmrakom a o chvíľu bolo vidieť pravú moc búrky. Dážď padal na zem husto. K dažďu sa pridali zlovestné blesky a hromy. Blesky prerážali vzduch ako najrýchlejší a najneohrozenejší závodníci a prašľali na zemi ako biče. Žiarivé svetlá a hrôzozvučné hromy doliehali aj do zajacovho a kohútovho domu. Zajac bol vystrašený ako dieťa, von oknom nepozrel, nieto ešte labku vystrčiť von. Kohút bol tiež vyl'akaný, iba pod perinou sa schovával, aby sa mu niečo nestalo.

Pršalo už tretí deň a na zem stále dopadali veľké kvapky vody. Pôda už nestíhala vstrebávať také množstvo vody, jamy boli

plné vody, rieky sa vylievali zo svojich korýt a lesy sa zmenili na mokrade. Zajacovo obilie bolo pováľané po zemi a mrkva sa vypla-

vila zo zeme. No zajac sa neodvážil vyjsť von, len doma klial, nadával, vecami rozhadzoval od zlosti. Ani kohút sa nemal o nič lepšie. Všetka d'atelina a púpava bola zničená a zaplavená vodou. Hnev mu kypel v hlave a len zajaca prezýval, že mu zaklial záhradu.

Na piaty deň dážď neustával, ba čo horšie, začal fúkať silný studený, severný vietor. Zajacova strecha taký nápor nevydržala a začala sa rozpadávať. Do večera zo strechy nezostalo nič a na chudáka zajaca pršalo celú noc. Bol veľmi nafúkaný a za nič na svete nechcel ísť kohúta poprosiť o pomoc. Ale ráno bol premrznutý a premohol svoju namyslenosť a privliekol sa celý mokrý k susedovým dverám. Nesmelo zaklopal a v tú ranu otvoril vyfintnený kohút dvere. Zajac mu riekol: „Kohútik, sused môj, včera mi spadla strecha z domu a mne je veľká zima. Daj sa mi, prosím, aspoň na chvíľu zohriať.“ Zlomyselný kohút odvrkol: „Zajac, teraz prišla spravodlivosť. Máš, čo si si zaslúžil! Nemám miesto pre teba.“ Potom nasledovalo tvrdé buchnutie dverí a zmrznutý zajačik sa vrátil do svojho domu. Utiahal sa v tom najsuchšom kúte. Len čo tak urobil, začul divný zvuk. Išiel sa pozrieť, čo sa deje. A čo nevidel. Kohútova slávna strecha sa uvoľnila a začala sa rozpadávať. Zajaca sa zmocnila najprv radosť, že došla spravodlivosť aj na suseda, no po chvíli si uvedomil, že spravodlivosť došla aj na neho. Zamyslel sa a rozhodol sa, že keď dopadol kohút rovnako ako on, mohli by sa zmieriť. V tom momente uvidel kohúta, ako sa k nemu terigá. Zajac podišiel ku kohútovi a vraví: „Mali by sme sa už konečne uzmieriť, sused môj.“ Kohút pokýval hlavou na znak súhlasu a povedal: „Spravodlivosť došla na nás obidvoch. Je smutné, že iba naša najväčšia pohroma nás spojila.“ A na znak priateľstva sa objali. Ako zázrakom hneď v ten deň prestalo pršať, aj vietor ustal. Kohút a zajac si spolu pomohli spraviť nové strechy a o všetky zásoby, čo ešte stačili zachrániť, sa svorne podelili.

Zajac a kohút do konca svojho života zostali najlepšími priateľmi.

Slavena Machyniaková, 15 rokov, ZŠ Gorkého ul., Trnava

Blíži sa s pani spisovateľkou beseda,
pre 4. C prečítať knihu nie je žiadna veda.
Čítali sme spoločne „Nezblázni sa, mamička“,
od smiechu sa nám červenali líčka.
Súrodenci Piško, Siso a Dáška,
o nich je táto knižka.

Čo všetko tí stvárali?
Aj celý dom podpálili,
Dáška bratom vyholila hlavy.
Aj ich jedovať sestru baví:
Žuvačkou jej polepili vlasy,
aj tak sa stala miss krásy.

Rodičia o útulku rozmýšľali,
súrodenci sa hrozne naľakali.
Preto chceli dobrí byť,
polievku im navariť,
ocka, mamu potešiť.
Ale beda, fazuľa im z hrnca letí,
čo sme to urobili? – zhrozili sa deti.

Všetko sa napokon na dobré obrátilo,
napraviť sa im škodu podarilo.
Nakoniec z útulku psa dostali,
vo voľných chvíľach sa s ním hrávali.
O tom bola táto knižka,
pri čítaní nedýchala ani myška.

Smiali sme sa, bavili a chichúňali
a potom sme ďalšiu knihu Futovej prečítali.
Volala sa „Hľadám lepšiu mamu“,
pri čítaní učiteľku nenecháme samu.

Žiaci IV. C ZŠ A. Merici, Halenárska ul., Trnava

Pozor súťaž!

V tomto čísle Čarušky nájdeš slovo KALIGRAM. Ak sa zúčastníš aspoň jedného programu PRÁZDNINOVÉHO SUPERKLUBU a vysvetlíš význam tohto slova, získaš odmenu.

PRÁZDNINOVÝ SUPERKLUB 2004

12. ročník aktivít pre deti, ktoré Knižnica Juraja Fándlyho v Trnave realizuje pod názvom **Prázdninový superklub**, sa koná v spolupráci s Mestom Trnava.

Počas letných prázdnin vždy v **stredú v dopoludňajších hodinách od 10.00 do 12.00 hod.** v oddelení literatúry pre deti Knižnice Juraja Fándlyho v Trnave je pre návštevníkov do 15 rokov pripravený program, v ktorom si preveria svoju zručnosť, odvahu a tvorivosť.

Vstup je na platný čitateľský preukaz.

7. 7. 2004 **Otvorenie**
Prázdninový pozdrav. Tvorivá dielňa.
14. 7. 2004 **Rozprávkové bludisko**
Hľadanie rozprávkových hrdinov.
21. 7. 2004 **Vedomostný milionár**
Súťaž o milión vedomostí.
28. 7. 2004 **Namaľuj mi radosť**
Kreslenie na asfalt v parku.
4. 8. 2004 **Sviet', Slniečko, sviet'!**
Beseda s redaktormi časopisu Slniečko.
11. 8. 2004 **Slávici v knižnici**
Súťaž malých i veľkých v speve.
18. 8. 2004 **Zázračný svet písmen**
Súťaže a hry s písmenami a slovami.
25. 8. 2004 **Rozlúčka s prázdninami**
Vyhodnotenie superklubu, odmeňovanie najlepších účastníkov klubu, súťaže zručnosti a bystrosti o drobné ceny, diskotéka.

VÝPOŽIČNÝ ČAS CEZ PRÁZDNINY

Hlavná budova na Rázusovej ulici:

pondelok	8.30 - 18.30 hod.
utorok – piatok	8.00 – 16.00 hod.
sobota	8.00 – 12.00 hod.
študovňa a odd. literatúry pre deti v sobotu	z a t v o r e n é

Hudobné oddelenie v Dome hudby M. Schneidra-Trnavského:

pondelok – piatok	8.30 – 16.00 hod.
streda	10.00 – 17.30 hod.

Pobočka Modranka

streda	9.00 – 13.00 hod.
--------	-------------------

Pobočky Linčianska, Prednádražie a Zátvor

z a t v o r e n é

Vyšlo s finančnou podporou Mesta Trnava.

Čaruška. Časopis mladých čitateľov. Roč. 9, č. 1/2004.

Grafický návrh obálky: Oksana Lukomska.

Redakčná rada: B. Jakubáčová, V. Chorvatovičová, L. Karabová. Zodp. redaktor: E. Díteová.
Vydala Knižnica Juraja Fándlyho v Trnave.